נה [מנחות נט.], כל [מניל כד:], ג) פסחים נח: ב"ק קיא. תמיד כח: מנחות מט.,

ד) ושמות לו. כ) ולעיל דף ז:ו.

תורה אור השלם

ו. וְשַּׁמִתַּ אֵת הַשִּׁלְחַן מַחוּץ

לפרכת ואת המנרה נכח

הַשְּׁלְחָן עַל צֶלַע הַמִּשְׁכָּן

תֵימֶנֶה וְהַשְּׁלְחָן תִּתֵּן עַל

י עָּקֶּירְ נְּכְּלְּיִן ייבּוּן בּי גַּלְע צְפּוּן: שמות כו לה 2. וְהַקְּטִיר עָלָיו אַהְרֹן קְטֵרֶת סִמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר

מוסף רש"י

כדי להרגיש כל העזרה

בהיטיבו

את

לא א מיי פ"ח מהלי בית הבחירה הלי זי: ב [מיי פ"ג שם הלכה יו]: לב ג מיי פ"ד מהל' תפילון

רבינו חננאל

כדתניא בהדיא כי השלחן והמנורה והמזבח נתון ביניהם משוך . קימעא כלפי חוץ. ולמה הוא קימעא כלפי חוץ. דכנו חוא משוך כלפי חוץ, דבעינן שלחן נוכח המנורה, דחזו להדדי. וכיון שמושך המזבח מעט כלפי חוץ, נמצא צד השלחן והמנורה הנוטה למערר רואיז זו אח זו. אמר רבא ש"מ [וכו']. כיון שעמד לנו אין מעבירין על המצות, אלא המצוה שאדם פוגע כה אלא המצוה שאום פוגע בה תחילה צריך לעשות ואחר כך יעשה המצוה שאחריה כן כפור הכברור פארה ה להקדים התפילין שעל הראש ולהעביר שעל (בידו) [היד] והוא שעל הזרוע אסור, . לפי רשפונע מחלה. רחפלה גאון עבורי דדרעא אטוטפתא , אסור, דהכין אמור רבנן כשהוא חולץ חולץ של (יד) (דאשן ואחר כך חולץ (דא) של (ראש) [יד] מניחה בכיס למעלה ממנה. כשבא ללבוש תפילין לובש של (ראש) ידן תחילה דבגוה פגע ברישא שהיא המונחת בכיס ותחתיה מונחת למעלה. תפילה של (יד) [ראש]. וקאמר ש"מ מדריש לקיש שאסור להעביר את של זרוע שהיא למטה על טוטפת של ראש שהוא למעלה להניחה תחלה. פי׳ גאון הניחא לריש לקיש דאמר למה מטיבין וחוזרין ומטיבין כדי להרגיש העזרה. היינו דמשכחת ג' בקרים בהטבת חמש נרות בקרים בחטבת חמש נחת: [ב׳]מגופיה וא׳ מסידור שני גזירין, אלא לר׳ יוחנן דאמר בבקר בבקר חלקהו לשני בקרים, ומשום הכי מטיבין ה' נרות והדר מטיבין ב' . נרות. ליכא בחמש נרות אלא נוות, ליכא בוומש נוות אלא שני בקרים, חד דגופיה וחד מסידור שני גזירי עצים, ולא איפריק הדין קושיא. אלו דברי הגאון זלה״ה. הטבת ה׳ נרות קודם לדם התמיד. מ"ט . אמר אביי ובער עליה הכהז עצים כבקר [בבקר] דכתיב בסידור שני גזירין לא צריך, דהא גמרינן דמקדים סידור שני גזרי עצים 3) למערכה גדולה קודם מערכה שניה של קטרת, מעליה ולא על חברתה כו', הלכך מופנה הוא ולא צריך בהאי עניינא, שדיינהו חד להטבת ה׳ לדם התמיד דנקדום להמרח שחי ורוח. רהמרח להטבות שתי נוחת. בהטבת הנרות כתיב בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות, הוספת לו אחד רחמש ורוח ומצאו רו אווו בוומש נוווו נמצאו בו שלשה, ובתמיד דכתיב את הכבש אחד תעשה בבקר . אע״פ שהוסיף לו בבקר אחד.

לאות על ידך והדר והיו לטוטפות בין עיניך ומפרש רבינו תם בשם רב האי גאון זל"ל דאיירי בשעה שחולץ תפילין ומניחן בתיק שלא יעביר אותן של יד ויתנם בתיק תחילה ואח"כ של ראש למעלה דא"כ כשיבא להניח יפגע בשל ראש תחילה ויצטרך להעביר על המלות משום דשל יד יש להניח תחילה כדפי׳ לפיכך לריך להניח בתיק של ראש תחילה ואח"כ של יד למעלה ורבי אליהו זל"ל מפרש דלענין משמוש איירי דחייב אדם למשמש בתפילין כל שעה הי ק"ו מליץ והשתא קאמר דבשל יד ממשמש תחילה משום דפגע בהן ברישא ואח״כ ממשמש בשל כאש: ואיכא חד שדייה לדישון מזכח הפנימי דנקדמיה לדם התמיד. וא"ת נישדי תרוייהו בבקר אדם התמיד דניקדום לדישון מזבח הפנימי דהכא תלתא והכא תרי וי"ל דהא לאו סברא היא דנישדי תרוייהו אהיכא דלא כתב אלא חד ואדישון פנימי דכתיב ביה תרי לא נישדי מידי יליבה בהרעה וגיורה בשמי שמיא אי נמי י"ל דא"כ לא לכתוב גבי גזירין אלא חד בבקר ונשדייה אדם התמיד דנקדים לדישון מזבח הפנימי ואע"ג דהכא תרי והכא תרי מכפר עדיף ומדכתיב תרי בבקר ש"מ דאינטריך למימר דנישדי חד אדישון מזבח הפנימי: הכא תלתא והכא תרי. אין להקשות הא טובא בבקר בבקר כתיבי בתמיד בפרשת וחתה תלוה ובפרשת פינחס די"ל הני כולהו כחד חשיב להו כיון דלא כתיבי בהדי הדדי כמו בגזירין ונרות דכתיב בבקר בבקר והוי כמו פרשה שנאמרה ונשנית: יוקדם דבר שנאמר בו בבקר בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בבקר. דאע"ג דאמר לעיל

דתמיד כתיב ביה תרי בבקר היינו דם התמיד דווקא וקשה לי נימא תרי בבקר דגזירי עלים חד שדייה אדם התמיד דנקדמיה לדישון הפנימי דאע"ג דהכא תרי והכא תרי מכפר עדיף וחד שדייה אאברי תמיד דניקדמו להטבת שתי נרות דאע"ג דהכא תרי והכא תרי נקדמו כי היכי דליהוי הפסק בנרות דרחמנא אמר

ליפסקינהו ואי לא מפסיק להו באברים במאי מפסיק להו וי"ל דאינו סברא לשוויי תרוייהו בבקר בתמיד כדפרישית לעיל ואע"ג דחד בדם וחד באברים מ"מ כיון דבחד זיבחה הוה לה מסתבר לומר כן:

ומי שיש בו ג' בקר, קודם כעותכ ומי שיש בו גי בקר, קודם למטבת שתי נרות, מכפר עדיף, פיר׳ התמיד. ואתא רב פפא לדחרייה הא דאביי ואמה למי שיש לו שנים. ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות, מכפר עדיף, פיר׳ התמיד. ואתא רב פפא לדחרייה הא דאביי ואמה הכי, ואימא הני בבקר בבקר דשני גזרר עצים דלא צריכי, חד שדייה לדישון מזבח הפנימי כו׳. ורחינן אם כן שאתה מקדים דם התמיד להטבת הנירות כולם, במאי מפסקת להו לנרות. הניחא לריש לקיש דאמר אין הפסקה הנירות חובה אלא כדי להרגיש את העזרה בלבר, היינו דלא חיישינן לאפסוקינהו, אלא לר׳ יוחנן דאמר בבקר בבקר בהיטיבו את הנירות חלקם לשני בקרים, הנה מן התורה צריך להפסיקם, מאי איכא למימר. ונדחו דברי רב פפא ועמדו דברי אביי שבודאי אי אפשר שלא להפסיקם. וראינו לרבותינו הגאונים בזה פירוש אחר ויש עליו תשובה לפיכך לא כתבנוהו. מיהו נשאר לדקדק למה ים המיד המיד ווורק הדם ומטיב אחרי כן השנים, ופשוטה היא. קטרת קודמת לאברי התמיד שהקטורת כתיב בה בכקר בבקר. והתמיד אין כתיב בו אלא בקר אחד. איברי התמיד קודמין למנחה, שאין לך דבר קודם על המערכה לתמיד של שחר

עבורי דרעא אמומפתא. פרש"י להניח תפילין בראש קודם שיניח תפילין של יד אסור דקא מעביר על מצות תפילין של יד דפגע ברישא בזרוע קודם שיגיע לראש וקשה לפי׳ דמאי איריא מדריש לקיש מיפוק ליה מדאמר בפרק הקומן רבה (מנחות

לף לו.) כשהוא מניח מניח של יד ואח"כ של ראש דכתיב וקשרתם וכי עייל להיכל במזבח פגע ברישא דתגיא אשלחן בצפון ימשוך מן הכותל שתי אמות ומחצה ומנורה בדרום משוכה מן הכותל שתי אמות ומחצה ימזבח ממוצע ועומד באמצע ומשוך כלפי חוץ קימעא ונוקמיה להדייהו כיון דכתיב יואת המנורה נכח השלחן בעינן דחזו אהדדי אמר רבא ש"מ מדריש לקיש עבורי דרעא אמומפתא אסור היכי עביד מדרעא לטוטפתא והטבת חמש נרות קודם לדם התמיד ודם התמיד קודם להמבת שתי נרות מאי מעמא אמר אביי ההוא בבקר בבקר דשני גזירי עצים להכא חד שדייה דלא צריכי שדינהו להמבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להטבת שתי נרות חד שדייה להמבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד דהכא תלתא והכא תרי וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להמבת שתי נרות אע"ג דהכא תרי והכא תרי מכפר עדיף אמר ליה רב פפא לאביי ואימא חד שרייה לדישון מזבח הפנימי דנקדמיה לדם התמיד דהכא תלתא והכא תרי וחד שדייה לדם התמיד דנקדום להטבת חמש נרות דאף על גב דהכא תרי והכא תרי מכפר עדיף אָם כן אפסוקי במָאי מפסקת להו הניחא לריש לקיש דאמר למה מטיבין וחוזרים ומטיבין יכדי להרגיש כל העזרה כולה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר בבקר בבקר חלקהו לשני בקרים מאי איכא למימר אמר ליה רבינא לרב אשי האי בבקר בבקר דעצים מי מייתר הא מיבעי ליה לגופיה דקאמר רחמנא נקדמו למערכה שניה של קטורת אמר ליה ולאו מי אוקימנא עליה ולא על חברתה מכלל דאיתה לחברתה מאי שנא דעביד המבת חמש נרות ברישא נעביד המבת שתי נרות ברישא כיון דאתחיל

בהו עביד רוב' ונעביד שית אמר הרא בהימיבו את הנרות יקמירנה ואין נרות פחותות משתים והטבת שתי נרות קודמת לקטורת דאמר קרא בהיטיבו את הנרות והדר יקטירנה וקטורת לאברים דתניא יוקדם דבר שנאמר בו בבקר בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בקר אחד בלבד ואברים למנחה דתניא מניין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר

וכי עייל להיכל במובה פגע ברישה. קודם שיגיע למנורה שהמובח משוך כלפי מזרח קימעא: משוך מן הכוחל. מרוחק מן הכוחל לפוני שתי אמות ומחלה שיעור דרך שני כהנים זה אלל זה המסדריו שתי מערכות של לחם הפנים בשבת ומלוותו לסדרן ולסלקן יחד וארבעה נכנסין שנים מלד זה של שלחן לסלק את המערכה הישנה של לחם

הפנים ושנים מלד זה לסדר החדשה: משוכה מן הכותל שתי אמות ומחלה. כמדת השולחן דהא כתיב (שמות כו) נכח השלחן זה בלד זה: כלפי חוץ. כלפי מזרח ללד פתח ההיכל: לוהמא בהדייהו. מכוון בינייהו ולמה נמשך לחוץ: מדריש לקיש. דאמר אין מעבירין על המלות: עבורי דרעה אטוטפחא. לחחר תפילין שבזרוע בשביל תפילין של ראש אסור דהא בזרוע פגע תחילה: היכי עביד מדרעה לטוטפתה. מן הזרוע יבה על ראש יניח שבזרוע תחילה ואח"כ יניח של ראש: בבקר בבקר דשני גוירין. דלא לריך דהא אמרן מכשיר עדיף: שדינהו להכח. שזו מדה בתורה דבר שאינו ענין לו תנהו

כולה. להשמיע קול המון עם רב כמה פעמים שהוא כבוד לחלד שנחחר בבים חלהים יהא דבר קודם לתמיד יהא דבר קודם לתמיד של שחר. שלא יהא דבר נקטר במערכה משנערכה שמרית (פסחים נט:).

ענין לחבירו: דהכא חלחא והכא תום' ישנים **תרי.** הכא תלתא בהטבת נרות כתיב די ונוקמיה להדייהו. משמע שיש לו למזכח להיות עומד בבקר בבקר והאי דשדינן עליה חד הא תלתא ובתמיד כתיב (שמות כט) ביניהם מדפריך ונוק בהדייהו ולא פריך ולא נוק את הכבש האחד תעשה בבקר והאי דשדינן עליה כדאמר חד שדי לדם התם כלל, ול"ע מנלן דאית ליה בהדייהו.

התמיד: אע"ג דהכא תרי והכא עבורי דרעא אמומפתא אסירי. פי׳ נקונטרס לחתר תרי. הני מכפרי שהעולה מכפרת תפיליו של זרוע בשביל תפיליו על עשה ועל לא תעשה שניתק לעשה לקמן בפירקין (דף לו.): א"כ. לרבינו דהא מקרא נפקא לן דמקדמת ליה לדם התמיד אפסוקיה בפרק הקומן רבה [מנחות לו, א] ולטוטפות בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהו שתים, ואם כן במחי פסקת להטבת הנרות לחבח שאול כיון דאית ליה מיטיב ואח"כ על כרחו יחדים של יד. על כו נראה לרבינו כפירוש ר"ח בשם הגאון עבורי דרעא אטוטפתא

יקטיר דם התמיד תקדים והקטורת תאחר ובאיזו עבודה תפסיקו. וא״ת כלומר כשחולן תפילין להניחם בכים אסור להעביר של זרוע מאי איכפת לך הניחא לר"ש בן לקיש דאמר אין הפסקתן אלא להרבות תחילה להלניעם בכים תחת אותו של ראש, שהרי למחר כשיבא ליטלם כדי להניחם ימלאו של ראש למעלה והוא יש הרגש מהלך פסיעות וקול תחילת עבודות בעזרה: שפיר. יש לך לומר יפסיק ביניהם להמתין בין אלו לו להנים בכים אותו של זרוע למעלה משום דבהו פגע ברישא כשמניחם מחילה. ולהאי לאלו לנאת וליכנס ולא תהא עבודה פירושה ל"ג היכי עביד

בינתיים: אלא לרבי יוחנן. דדריש בבקר בבקר בהיטיבו חלקהו לב׳ נרות לשני בקרים אלו יקדמו לעבודה יהודה שמע בשם ה"ר אליהו דקאי אהא דאמרינן בפ״ק [1, ב] חייב אדם למשמש בתפילין אחת אלמא יש עבודה ביניהם והא ליכא למימר אפסקיה בדישון מזבח ק"ו מליך כו׳ וקאמר בשתמשת חייב למשמש של הפנימי דא"כ דמקדים הטבת ה' נרות לדישון הוה ליה מעביר על תחילה, וגרס שפיר היכי עביד לטוטפתא. מדרעתא המצות ועבודה תו ליכא להקדים מתרעתה נטוטפחה, פי" ממשמש של זרוע ואחר כך של מאש. בבקר בבקר דשני גיזרי עצים דאא צריכי. וא"ת אמאי לא זריכי אימא דחו בליליא. י"ל דהוה מזי

מקומה לתתה ביניהם שכולם סדורות כאן ע"פ המקראות: לדבר שלא נאמר בו אלא בקר אחד. התמיד ת"ל נאמר בו תעשה בבקר. וא"ת הא למיכתב וביום. ה"ר יוסף. שדינן עליה חד מהנך דשני גזירין אדם התמיד הוא דשדינן עליה ולא

... כתכ וכיוט. סייר יוסף. שדינהו חד להמכת חמש נירות דנקדמיה לדם על האברים ואם תאמר מכפר עדיף אין כפרה אלא בדם: מניין שלא התמיד דהכא תלתא והכא יהא דבר. ניתן על מערכה גדולה קודם לאברי התמיד: תרי. בלאו מ״ל

הממיד ליכא אלא חד והכא חרי, אלא משום דקבעי למישדי חד אחמיד לריך למישדי חד אנירוח. וא"מ נוקי חרווייהו אדם מתיד וליהוו
החמיד ליכא אלא חד והכא חרי, אלא משום דקבעי למישדי חד אחמיד לריך למישדי חד אנירוח. וא"מ נוקי חרווייהו אדם מתיד וליהוו
מלאא וליקדום. ""ל דחרי אחד לא שדינן אבל חד שדינן שפיר. וא"מ אפילו אל כתב אלא חד בבקר גבי חמיד ישיעין שפיר שקודם להטבמ
שחי נירוח דאם לא כן במאי (מספקת) (מפסקת) להו דהכי פריך לה בסמוך. ""ל דמ"מ יוקדמו ריון שכתיב שני בבקר ובאקן, דמי"ד
ההוה קשיא לן במאי מפסיק להו הכי נמי (השתא) (הוי קשה) לן למה יוקדם החמיד כיון דליכא אלא חד בבקר. וא"מ מ"מ לא ליכחוב
כלל בבקר בחמיד, דהשתא אין לנו להקדים הטבה משום דכתיב בבקר בבקר לדם החמיד כיון דאין משמע מהם שיאוחר, על כרחיך
יקדום להטבת שהי נירות, (דא"ם) (דאליים) במאי מפסקת להו. ""ל דמ"ד דהקשנת מפסיק להו, והא דכתה בחטיבו (את) הנירות ויקטירנה) הכי קאמר בעידן הטבה תהא מקטיר קטורת, אבל לקמן כי קאמר גמאי מפסיק להו לא מלי למימר דבקטרת מפסיק להו, דלימ לן לאפוקי קרא דיקטירנה ממשמעו דמשמע אחר (הטבח) [הטבה] מהא קטרת כיון דאיכא למידכש הכי והכי. אישא חד שדייה דרישון שובח הפגימי דנקדום דרם התשיר. אכל לא הוה מצי למימר שדייה לדם התמיד דנקדום לדישון דאש״ג דהכא תרי מכפר

בארין דלא צריכי מלקהו לשני בקרים שמתחילה יניח אחד מהן ויןמפסיק בדישון מובה הפנימי ואחר כך יישה האחר. ומירך דופער עליה [עלים] בבקר בבקר משמע ליה בלא הפסקה אבל גבי נירות משמע הפסקה כדכמיב בבקר בבקר בהטיבו את הכירות היושר של המחול במשח של המחול במשח במשח במשח של המחול במשח של המחולה במשח של המשחלה המשונה. אבל בנירות אין שום מימא אי מפסיקין להו. ומירוך ראשון פי׳ ה״ר יוסף על קושיא ראשונה.